

vare alle lige ansvarlige i denne Sal. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem kan paa-staa, at han gaar omkring og bærer paa et større Ansvar end noget andet Medlem i denne Sal. Det gør han slet ikke, vi skulle nok være villige til at hjælpe ham med at bære Ansvaret. Endelig siger det ærede Medlem, at i Aalesund var det saaledes, at de manglede Knive, Skeer, Gaffler osv., og det hjalp vi dem med, men det have de ovre paa Bornholm. Ja, jeg vil sige, havde det bare været det, at de bornholmske Fiskere havde mistet deres Knive, Skeer og Gaffler, havde det ikke været saa slemt for dem. Nej, Ulykken er netop den, at de have mistet deres Baade og øvrige Redskaber. Det er meget værre end at miste en Ske, thi det betyder netop, at de ere berøvede Betingelserne for at kunne faa noget paa den Ske, som ganske vist ikke er gaaet tabt for dem.

Ordføreren (Blom): Ja, det ærede Medlem har jo, som han plejer, drejet mine Ord saaledes, at han faar det til at se noget anderledes ud, end jeg har ment med mine Udtalelser. Jeg sagde, at det ærede Medlem plejer at byde over; jeg skulde ogsaa have sagt, at hvor vi byde under, plejer han altid at give Overbud paa Underbud. Naar vi ville have Militærudgifterne nedsatte, byder han over og vil have dem nedsatte endnu mere. Jeg glemte altsaa at tale om hans Overbud fra begge Ender. Det ærede Medlem følte sig noget indigneret over, at jeg sagde, at han kunde sagtens byde over, thi han havde ikke Ansvaret for Gennemførelsen. Ja, naar det ærede Medlem maaske en Gang bliver Minister, faar han Ansvaret for at gennemføre sine Principper, men jeg er bange for, at der er et godt Stykke dertil endnu. Naar det ærede Medlem mente at kunne sammenligne Ulykken ved Aalesund med Ulykken ved Bornholm, er jeg glad ved at kunne sige, at en saadan Sammenligning kan dog ikke drages. Deroppe blev en hel By paa een Nat ødelagt ved Ildsvaade i den Grad, at de stakkels Mennesker vare fuldstændig husvilde og ingen Ting havde til at klæde sig i og leve af, men saa galt var det dog ikke paa Bornholm. Hvad jeg gik ud fra, var jo ogsaa, at de derovre skulde have Hjælp til at faa deres Tab dækket, og for dette tror jeg, at jeg ikke alene i Gaar har slaaet et Slag, men at jeg ogsaa har arbejdet og vil arbejde det bedste, jeg kan med den Energi, jeg ejer, for at faa det gennemført. Vi have blot villet gaa lidt

forskellige Veje. Jeg ønsker at følge den gamle Praksis og paakalde Folks Godgørenhed for at faa dækket netop den Slags Tab, og jeg har sagt, at jeg beklagede, at det ærede Medlem ikke vilde følge mig der. Jeg vilde sætte Pris paa, om det ærede Medlem og de Blade, han staar nær, vilde følge mig deri og anmode Folk om at være villige til at give en Skærv til Dækning af Tabet i Stedet for stadig at raabe paa Statskassen, som han godt ved er forgæves. Hvis det ærede Medlem vil det, siger jeg Tak, og saa tror jeg, at det batter bedre end alle disse akademiske Betragtninger om Statshjælp og Statshjælp atter og atter, som vi vide, vi for Tiden ikke faa, og som blot gøre Skade for en paatænkt frivillig Hjælp.

K. M. Klausen: Jeg skal gerne følge det ærede Medlem ogsaa paa dette sidste Punkt og gøre, hvad jeg kan, for at for-maa vore Landsmænd til at hjælpe disse Folk ad privat Vej, ligesom jeg ogsaa gerne selv skal give et Bidrag dertil, men vi vide jo med Hensyn til disse private Indsamlinger, at det er meget sjældent, man ad denne Vej kan afhjælpe den virkelige Nød. Derfor synes jeg ikke, det ærede Medlem saadan paa Forhaand skulde opgive Haabet om, at vi ogsaa her fra Statens Side ville komme disse Mennesker til Hjælp til Dækning af de Tab, de have lidt paa Baade og Redskaber. Det ærede Medlem sagde, at han havde arbejdet med Kraft og Energi paa denne Sag. Det er jeg saa villig som nogen til at indrømme ham. Det er sikkert et udmærket godt Materiale, han igennem sit Foredrag i Gaar har skaffet til Veje, og jeg tror, det vil være et godt Grundlag til, at vi kunne sætte os ind i denne Sag. I den Henseende er jeg saa villig som nogen til at anerkende det ærede Medlems udmærkede Arbejde. Det ærede Medlem sagde, at det vilde vist være noget, før jeg blev Minister. Deri tror jeg, han har Ret, det lykkes sikkert aldrig for mig, og det kan ogsaa være det samme. Derimod er det mere mærkeligt, at det ærede Medlem ikke er blevet Minister. Har det ikke været en større Sorg for ham, at han ikke er naaet til denne Stilling?

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslagene Nr. 13—22 til § 6 af *Ministerens for offentlige Arbejder*, til-